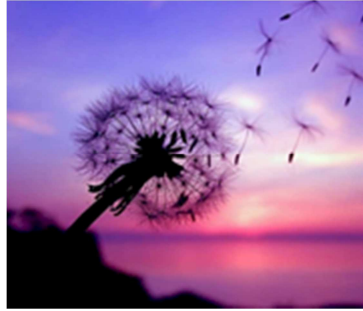

ĐỨA CON TỪ LÁN TỪ

Cho phi cơ lượn vài vòng trên không trung, Dinh cảm thấy vui hẳn lên với cảm giác được hoàn toàn tự do. Nhìn xuống, thấy đồng ruộng xanh ngắt, tự dung một dòng nhạc khởi lên trong lòng, Dinh hát theo điệu *Valse Lente*:

*“Làng tôi yêu mến có lũy tre đậm âm,
khoác bóng lên lều tranh...
Tình quê hương ấy mỗi lúc sương chiều rơi,
quyến luyến dâng đầy vui tâm hồn tôi.” (1)*

Lời ca khiến Dinh nhớ những chiều theo đoàn tù trở về trại, nhìn về phương Nam, Dinh cũng “ngân nga” những câu hát này cho vui bớt nỗi niềm. Đang hát, Dinh chợt giật mình, vì chàng là sĩ quan Nhảy Dù chứ không phải sĩ quan Không Quân – thế mà tại sao chàng có thể lái máy bay? Vừa khi đó, nhận ra kim chỉ nhiên liệu xuống đến chữ E, Dinh vội vàng cho phi cơ đáp khẩn cấp.

Trời tối dần. Nhiều người tò mò kéo đến. Dinh cho nhóm người biết rằng phi cơ hết xăng, Dinh cần mua xăng. Nhóm người này bảo: Ở đây xăng chỉ dùng cho công xa chuyển vũ khí đi “B”. Thấy quân phục của Dinh nhiều người kéo đến, nhìn Dinh bằng đôi mắt sôi sục căm thù.

Nghe hai tiếng “đi B” rồi thấy ánh mắt căm thù, Dinh hãi sợ, bỏ chạy. Nhóm người đuổi theo. Nhiều âm thanh hãi hùng vang lên:

–Ngụy trốn trại! Bắt lấy nó! Bắt lấy nó!

Nhóm người vừa đuổi theo vừa lượm đá quăng về phía Dinh. Dinh trúng thương, ngã xuống.

Khi tỉnh giậy, trong nhiều tiếng lao xao/mơ hồ, Dinh nhận ra tiếng Duy, con lớn của chàng, quát đứa em:

–Dục! Xem ông còn thở không?

Dinh muốn đáp: “*Ba không sao đâu*”, nhưng nói không được! Trong khi Duy và Dục bế Dinh để lên giường, Dinh cố nhớ lại giấc mơ. Dinh tự hỏi, tại sao những lần trốn trại và những trận đòn thù xưa cứ ám ảnh chàng hoài? Dinh muốn lấy điện thoại, gọi cho Huyền – chị của Dinh, ở Mỹ – nhưng Dinh không thấy được gì cả!

Trên taxi, sau khi bảo tài xế lái đến bệnh viện Đồng Nai, Duy than:

–Mẹ bà nó! Đây rồi ông nằm một đống, đái ỉa một chỗ, ai lo được, Trời!

–Ông là anh cả, trưởng nam, ông phải lo chớ ông tính “bán cái” hả?

–Mẹ! Con c. tao chú trưởng nam. Cũng vì hai chữ trưởng nam mà năm 75 ông không chịu di tản; vì ông bà già của ông không chịu đi. Mẹ bà nó! Ngoại trừ sĩ quan cấp nhỏ như ông Bảng – em của Dinh – ở tù ngắn hạn, Mỹ không nhận; còn ai ra tù cũng nộp hồ sơ xin đi Mỹ, mà ông không nộp; vì bà già của ông chỉ muốn ở với trưởng nam chứ không chịu ở với ông Bảng.

–Bởi vậy tui với ông mới bóc cứt mà ăn.

Dinh muốn gào lên: “*Ba không xin đi điện H.O. vì bà Nội chỉ một phần; lý do chính là vì hai con đều trên 21 tuổi, không được chấp thuận. Lúc đó, chỉ vì thương bà Nội và thương hai con – và cũng vì Ba không biết được rằng Ba cứ qua Mỹ, từ từ Ba sẽ bảo lãnh bà Nội và hai con sang sau – mà Ba không đành đi Mỹ một mình. Ba đã quyết định sai; nhưng sự sai lầm đó là do tình thương mà ra.*” nhưng Dinh không nói được! Dinh vừa đau xót, vừa tủi thân, vừa giận hai thằng con thiếu giáo dục!

Đây không phải là lần đầu tiên Dinh nhận ra sự thiếu giáo dục ở thế hệ trẻ. Ngay từ khi được ra tù, trên chuyến xe lửa về Nam, Dinh rất buồn lòng vì nhận thấy ngôn từ và hành động của người trẻ trên xe lửa cũng như tại ga xe lửa, đều khó chấp nhận. Về đến nhà, thấy Duy và Dục cũng ứng xử như những người trẻ vô học, Dinh rầy. Duy đáp:

–Thời buổi này kiếm hột cơm đồ vô họng còn chưa có, ở đó mà lễ nghĩa/đạo đức!

–Con nên nhớ, ông bà mình dạy rằng: “Đói cho sạch, rách cho thơm.”

–Lời ông bà, xưa rồi! Lời cách mạng là tiền. Tiền! Tiền!

–Con nói chuyện với Ba mà tại sao con dùng những lời thiếu giáo dục vậy?

–Có ai giáo dục tui đâu mà thiếu với đủ?

Dinh nghẹn lời! Từ đó, Dinh cố tình tránh mọi va chạm với hai con.

Lòng buồn vô hạn, nhưng khi nhận biết Duy và Dục, mỗi đứa một đầu, cố sức khiêng Dinh vào nhà thương, Dinh lại cảm thấy thương con vô vàn. Dinh muốn khóc nhưng khóc cũng không được, rồi Dinh từ từ lịm vào hôn mê.

Nghe giọng Bảng lay gọi, Dinh tỉnh lại và nghe tiếng Duy:

–Dục! Mày ở đây với ông Bảng, tính gì cho ông thì tính; tao về lục hình của ông, đem đi phóng lớn để lo hậu sự cho ông.

Dinh muốn gào lên: “*Con ơi! Ba chưa chết, con ơi!*” nhưng nói không được! Bảng nạt Duy:

–Hậu sự cái gì? Để tao “điện” qua cho cô mày.

Duy mĩa mai:

–Bệnh của ông như vậy tiền núi cũng chữa không lành nói gì xin bà Huyền. Mỗi lần xin bà cho có vài trăm đô chớ mấy!

Bảng im lặng, bấm số. Hay tin Dinh bị *stroke* Huyền khóc nức nở. Sau khi cơn xúc động dịu xuống, Huyền hỏi:

–Hiện tại bác sĩ đang làm gì cho anh Dinh?

–Bác sĩ nói trễ quá, không làm gì được. Họ cho anh ra phòng ngoài, nằm chung với mọi người rồi.

–Trời! Tình trạng của Dinh như vậy tại sao họ không cho nằm ở phòng hồi sinh?

–Em đâu biết.

–Tìm bác sĩ, yêu cầu bác sĩ trực tiếp nói chuyện với chị, nhanh đi.

Bảng “*đạ*”. Một chốc sau, Huyền nghe giọng Bảng văng vẳng:

–Chị tôi mới là người có khả năng thanh toán “viện phí”. Bác sĩ không nói chuyện với chị tôi thì tôi với hai thằng này là ba mạng cùi chứ làm sao tụi tôi trả được.

Nghe giọng lạ “*Allo*”, Huyền hỏi:

–Thưa, có phải bác sĩ là người đã khám nghiệm cho em tôi, Trần Dinh, không ạ?

–Vâng.

–Thưa, theo bác sĩ thì em tôi có khoảng bao nhiêu phần trăm hy vọng sống sót?

–Một phần trăm. Nhưng bệnh viện này không đủ phương tiện để giúp ông Dinh.

–Thế thì bác sĩ làm ơn chỉ cho tôi bệnh viện nào có thể cứu em tôi?

–Nếu có phương tiện tài chánh, bà nên đưa ông Dinh đến bệnh viện Chợ Rẫy.

–Thưa, nhờ bác sĩ giúp bằng cách cho một xe hồng thập tự đưa em tôi đến Chợ Rẫy, được không ạ?

Một thoáng chần chừ. Huyền tiếp:

–Thưa bác sĩ, người em kê của Dinh là Bảng, người mà lúc nãy đã yêu cầu bác sĩ nói chuyện với tôi đó. Bảng sẽ làm giấy cam kết với bệnh viện rằng Bảng và tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm về tất cả mọi phí tổn mà bệnh viện đã cung cấp cho Dinh.

–Vâng, nếu thế thì không gì trở ngại.

–Cảm ơn bác sĩ.

Trao điện thoại lại cho Bảng, bác sĩ bảo:

–Xong, anh vào gặp tôi ngay.

Sau khi “đăng ký” cho Dinh vào bệnh viện Chợ Rẫy, Bảng bảo Duy và Dục ở lại trông chừng Dinh, Bảng đến ngân hàng nhận tiền Huyền gửi về bằng Moneygramme; nhưng Bảng không cho Duy và Dục biết.

Khi trở lại bệnh viện, Bảng thấy Dinh đã được đưa ra phòng ngoài. Thấy Dinh nằm cùng giường, ngược đầu với một bệnh nhân khác, Bảng trách:

–Duy, Dục! Sao hai đứa mà không xin cho Ba tụi bay nằm riêng một giường mà để ông nằm hửi căng người ta, tội quá vậy?

Duy đáp như Dinh là người xa lạ:

–Ông nằm đây không lâu đâu mà lo.

–Mày nói cái gì, mày nói lại tao nghe?

–Thì bác sĩ ở đây cũng nói giống bác sĩ ở Đồng Nai chứ khác gì đâu. Ông không cho tui về rửa ảnh lo hậu sự cho ông thì tui “điện” cho vợ tui, biểu vợ tui lục hình, đem đi rửa lớn, mua nhang đèn sẵn, thì cũng vậy thôi.

Những lời đối đáp của Duy và Bảng khiến Dinh chỉ muốn chết ngay tức thì! Bảng bảo Duy và Dục ở lại trông chừng Dinh, Bảng phải về Đồng Nai để thanh toán “viện phí”.

Bảng vừa rời bệnh viện thì y tá vào phòng, hỏi:

–Có ai tên Trần Duy ở đây không?

–Có. Tui.

Người đàn ông phía sau người y tá bước đến gần Duy:

–Ba mày tên gì?

–Trần Dinh.

–Mày có người bà con nào bên Mỹ không?

–Có. Chị của Ba tui.

–Bà ấy tên gì?

–Trần thị Huyền.

Vừa nói người này vừa ra dấu cho Duy bước ra sân:

–Bà Huyền *emailed* thông báo bệnh trạng của ông Dinh cho những người cùng khóa Sĩ Quan Thủ Đức với ông Dinh. Nhóm người này góp được một số tiền; anh tôi “điện về”, bảo tôi ứng trước số tiền đó để giúp ông Dinh.

Sau khi nhận tiền, Duy vào phòng bệnh, bảo Dục trông chừng Dinh, Duy phải đi gấp. Duy đến những chốn ăn chơi mà lúc nào Duy cũng mơ ước.

Hôm sau Bảng trở lại gặp lúc Duy đang xin bác sĩ cho Dinh xuất viện. Bảng cản:

–Không được. Bệnh của Ba mày như vậy mà mày đem ông về nhà để ông chết hả?

Duy muốn đem Dinh về vì Duy nghĩ tình trạng của Dinh, nếu sống được thì cũng chỉ báo đời thôi; càng để Dinh nằm bệnh viện lâu bao nhiêu thì “viện phí” càng tăng bấy nhiêu. Số tiền mà những cựu Sĩ Quan Thủ Đức gửi về biếu Dinh, tối hôm qua Duy “*đi thoải mái, chỉ tốn gần hai trăm đô chớ mấy*”! Duy dự tính trả tiền nhà thương khoảng hai, ba trăm nữa, số tiền còn lại Duy sẽ mua một “quần bò” thật “xịn” để tặng con nhỏ làm ở quán bia ôm mà Duy thích. Nhưng Duy lại đáp khác:

–Dem ông về có gì vợ tui lo giúp để tui còn đi làm ăn chứ bộ tui ở trong này để vợ con tui chết đói sao?

–Thì mày với thằng Dục thay phiên nhau ở đây.

–Ông đâu có bung cút đờ đái cho ông. Ông đâu có ở đây để hửi mùi hôi/mùi thúi và nghe người bệnh rên la cả đêm.

Duy vừa dứt câu, bác sĩ bước vào. Bảng xoay sang bác sĩ:

–Xin lỗi bác sĩ, chị tôi bên Mỹ “điện” về, bảo tôi nhờ bác sĩ giúp cho anh tôi được nằm một phòng riêng.

–Ở đây không bệnh viện nào có tiêu chuẩn như thế.

–Cùng lắm thì xin bác sĩ cho anh tôi nằm một mình một giường. Bác sĩ giúp giùm, chị tôi không quên ơn bác sĩ.

Câu cuối Bảng nói chỉ vừa đủ cho bác sĩ nghe; và cũng chính câu cuối cùng của Bảng khiến bác sĩ gật đầu:

–Vâng. Tôi có thể giúp anh điều đó.

Bác sĩ rời phòng. Bảng hỏi Duy:

–Thằng Dục đâu?

–Nó cũng lo đi làm ăn chớ bộ nó ở đây lo ôm xác ông sao!

–Mày ăn nói mất dạy. Ngày nào Ba mày có quyền có chức thì Mẹ con mày “dựa hơi”; khi Ba mày đi tù, Mẹ mày lấy cán bộ, giao hai đứa mày cho Bà Nội mày nuôi. Bây giờ Ba mày trong tình cảnh này thì hai đứa mày chỉ mong cho ông chết nhanh, phải không? Chờ đó, tao gọi cho cô mày.

–Gọi cho bà làm “đē.” gì! Mẹ bà nó, cho nhỏ giọt, “đē.” thêm nhấc tên bà nữa!

Không muốn đối đáp với đũa mắt dạy, Bảng bấm số điện thoại. Sau khi nghe Bảng trình bày, Huyền bảo:

–Bảng mở *speakerphone*, để gần tai bên phải của anh Dinh. Bảng cầm tay phải của anh Dinh và cố để ý phản ứng của anh Dinh.

Khi Bảng báo cho Huyền biết mọi điều đã xong, Huyền vừa khóc vừa nói rất chậm:

–Dinh ơi! Chị đây. Nếu chị nói gì mà Dinh nghe và hiểu được thì Dinh bóp tay Bảng, nha!

Tiếng Bảng reo lên:

– Đó, đó, anh bóp tay em.

Những người thăm nuôi và bệnh nhân nhẹ cùng phòng đều tò mò vây quanh giường của Dinh. Huyền tiếp:

–Dinh biết ai nắm tay Dinh không?

Nhiều tiếng reo lên:

–Ôi Giời! Ông ấy biết đấy.

Huyền tiếp:

–Mấy anh Thủ Đức bên này và bên Úc chung lời cầu nguyện cho Dinh. Dinh gắng vượt qua, nha!

Bảng không kiềm được xúc động:

–Anh Dinh nghe và biết hết, chị à!

Cuộc điện đàm vừa đến đây thì phải ngưng; vì người nằm cùng giường với Dinh phải chuyển sang nằm chung với bệnh nhân khác. Và một bệnh nhân trẻ, tên Diên, bị băng nơi chân, được đưa vào, nằm nơi góc phòng.

Duy và Dục ra ngoài ăn tối. Bảng tìm vị bác sĩ – mà lúc nãy Bảng yêu cầu ông ấy giúp cho Dinh được nằm riêng một giường – để “tra ơn”, như Bảng đã hứa. Sau đó, Bảng tìm nhân viên trực, tặng họ tiền; vì kinh nghiệm cho Bảng biết rằng nếu không có thủ tục “đầu tiên” thì đêm hôm Dinh có bề gì nhân viên trực sẽ không báo cho bác sĩ.

Trên đường trở lại phòng bệnh, Bảng thấy một nhân dáng rất quen đang hối hả đi về phòng bệnh. Nhìn kỹ, Bảng nhận ra đó là Trang, vợ cũ của Dinh. Bảng gọi:

–Chị Trang!

Trang quay lại:

–Ừa, chú làm gì ở đây?

–Em cũng muốn hỏi chị câu đó.

–Con của tôi bị tai nạn xe gắn máy, đưa vào đây. Tôi từ Long An, nghe tin vội lên thăm cháu. Còn chú?

Sau khi nghe Bảng kể qua bệnh trạng của Dinh, Trang khóc. Bảng nói:

–Chị với anh Dinh hết duyên hết nợ thì thôi; chỉ tội nghiệp cho anh Dinh là nếu anh Dinh bị xúc động mạnh trong tình trạng này thì anh ấy sẽ khó qua. Em yêu cầu chị là chị cố gắng đừng cho anh Dinh biết có sự hiện diện của chị trong phòng bệnh.

–Chú cho tôi thăm cháu xem tình trạng của cháu như thế nào rồi tôi sẽ liên lạc với chú.

–Chị ghi số điện thoại của em đi. À, chị cũng phải lánh mặt thằng Duy với thằng Dục nữa, nha! Hai thằng đó mất dạy lắm!

Trang vừa ghi số điện thoại vừa hỏi:

–Anh Dinh và Duy, Dục hiện sống ở đâu, chú?

–Vẫn ở kinh tế mới...

Bảng chưa dứt câu, Trang chợt nghe giọng Tâm, chồng của nàng:

–Ôi Giời, Trang! Em đến sao không vào thăm con ngay mà lại ở đây? Còn mấy đứa kia đâu, sao em không đưa các con đến thăm anh nó?

Vừa đẩy chiếc xe lăn có Dinh ngồi bên trong, Bảng vừa nói:

–Anh em mình ra nghĩa trang thăm mộ, cúng tạ Ba Má và mấy em xong, mình trở về để người ta làm vật lý trị liệu cho anh, nhen!

–Bảng cúng chú anh đâu lạy được.

–Thì anh ra với em cho “dzui”.

Đến bên nghĩa trang nho nhỏ của gia đình, Bảng xoay xe lăn về hướng đường mòn, hỏi:

–Anh Dinh! Nhìn xem bà nào mà trông quen quá vậy?

Dinh nhìn ra đường mòn, hơi ngờ ngợ, không tin vào mắt chàng. Trang đến gần, lấy nón xuống, nhìn Dinh. Dinh gằn giọng:

–Cô còn gặp tôi để làm gì?

–Em biết em có lỗi với anh nhiều lắm. Nhưng anh nên cho em nói với anh những điều cần nói; nhỡ mai này chúng ta không thể gặp lại nhau.

–Gặp lại để làm gì?

–Anh cho em thổ lộ với anh một lần, chỉ một lần thôi.

–Vâng. Cô muốn nói gì, nói đi.

Bảng lên đi về. Trang ngồi lên phiến đá nhỏ:

–Những lời của em không phải là những lời chạy tội mà chính là nỗi thống khổ của vợ một tù cải tạo.

–Chuyện cải tạo/cải tiết, xưa rồi, đừng nhắc nữa!

–Vâng. Em sẽ tôn trọng yêu cầu của anh. Ngược lại em cũng yêu cầu anh cho em được nhắc lại chỉ một chi tiết thôi.

–Chi tiết nào?

–Anh nhớ lần em đến trại Yên Bái thăm anh không?

Dinh gật đầu. Trang tiếp:

–Anh còn nhớ là hôm đó anh quyết liệt từ chối, không muốn nghỉ qua đêm với em trong “lán” cạnh công trại hay không?

Làm thế nào Dinh có thể quên được. Trước khi Trang được phép thăm nuôi, Dinh đã cố gắng thuyết phục bạn tù thực hiện những buổi văn nghệ đặc sắc. Dinh giả vờ hăng say,

vui thích vừa đàn vừa hát những nhạc phẩm sắc mùi “cách mạng”. Dinh thực hiện mọi phương thức để tạo niềm tin nơi ban quản giáo – chỉ với mục đích sẽ tìm cơ hội vượt ngục.

Sự thay đổi thái độ của Dinh làm bạn tù bất mãn bao nhiêu thì ban quản giáo lại hài lòng bấy nhiêu. Nhờ sự hài lòng này, khi Trang ra thăm, ban quản giáo cho Dinh một đặc ân là Dinh được ở lại “lán” với vợ một đêm. Dinh cương quyết từ chối. Nhưng... Trang tiếp:

–Chính em là người đã khóc và năn nỉ anh; vì em thương anh, em nhớ anh, em chỉ muốn được ôm anh trong vòng tay.

–Nhắc lại để làm gì?

–Em chỉ muốn anh biết sự thật.

–Sự thật gì? Cô lấy chồng cán bộ, tôi mừng cho cô.

–Anh đừng tàn nhẫn với em.

–Ai tàn nhẫn với ai?

–Anh Dinh! Anh phải biết rõ nguyên do trước khi anh phán xét.

–Rồi, Mẹ con cô nghèo khổ, vì trước 75 tôi là một sĩ quan sạch. Cô lấy cán bộ vì cô chịu cực không được. Còn gì nữa?

–Còn một đứa con – kết quả của hôm anh nghỉ qua đêm tại “lán”, với em – mà anh không biết, anh ơi!

–Tôi vừa về nhà sau thời gian quá dài nằm nhà thương, cô đừng đày đọa tâm hồn tôi nữa!

Trang đứng lên, đổi giọng:

–Tôi sẽ trở lại trong vài phút.

Trang trở lại với Diên. Thấy Diên, Dinh ngạc nhiên đến sững sờ! Diên có đôi mắt buồn buồn của Dục và đôi chân mày rậm, sóng mũi cao, cái cằm nhọn nhọn của Duy. Trang bảo Diên chào “Bác”. Diên chào. Dinh đưa tay phải ra. Diên lễ phép bắt tay Diên và miệng hơi mỉm cười. Ôi! Nụ cười của Diên sao lại y như nụ cười mà ngày xưa Dinh thường thấy mỗi khi Dinh soi gương! Trang bảo:

–Con ra tiệm bi-da chơi, chờ Mẹ một tý nữa thôi.

Diên lại chào Dinh một lần nữa rồi đi. Trang hỏi:

–Anh nghĩ gì?

–Thú thật với cô tôi không hiểu tôi nghĩ gì!

–Sau lần đi thăm nuôi anh ở Yên Bái, em không “to be”. Em vừa phải chống chọi với những cơn nôn mửa từng ngày, vừa chịu đựng những lời chửi rủa thậm tệ của Má anh và vừa suy nghĩ xem có nên cho mọi người biết sự thật hay là phá thai? Em không thể phá thai, vì em đạo Thiên Chúa. Cuối cùng em cho Má anh biết sự thật. Má anh lý luận: Ba anh cũng tù cải tạo, khi Ba anh chết Má anh còn không biết tin chứ đừng nói đến chuyện Ba anh được phép nghỉ qua đêm với Má anh. Chú Bàng là sĩ quan cấp nhỏ, cũng bị tù mà thím Bàng không được ở lại qua đêm; còn anh là một sĩ quan cao cấp, em là “cái thớ” gì mà được ở qua đêm với anh? Má anh than với mọi người rằng em đã lấy Tâm – một cán bộ thường theo tán tỉnh em mà quanh xóm ai cũng biết. Anh Dinh! Em có thể chịu cực nhưng em không thể chịu nhục.

–Má tôi mất lâu rồi, nên để Má tôi yên.

–Em không đổ lỗi cho Má anh. Em chỉ trình bày sự việc.

–Rồi, cô bắt mãi Má tôi, cô đi. Nhưng tại sao cô lại bỏ Duy và Dục cho Má tôi nuôi?

–Sau 75, gia đình bên anh sa sút như thế nào thì gia đình bên em cũng vậy. Nhưng ít ra, bên anh còn có chị Huyền giúp đỡ. Em nghĩ, Duy và Dục ở lại, trước nhất là hai con có được miếng ăn; hai nữa là hai con có thể đỡ đần Má anh những lúc Má anh cần. Thứ ba là em không biết Tâm đã biết tin em có thai hay chưa? Nếu Tâm biết em có thai, chưa chắc Tâm chịu lấy em. Nếu Tâm không lấy em thì làm thế nào em nuôi được cả ba đứa con? Anh tưởng em không đứt ruột khi phải xa hai con hay sao?

Trang mũi lòng, khóc. Một lúc lâu lắm, Dinh hỏi:

–Chồng cô có biết chuyện của Diên không?

–Dạ, không. Sau khi em lấy Tâm, em năn nỉ Tâm xin chuyển thật xa để chôn vùi quá khứ. Khi sinh Diên em cho tiền bác sĩ và y tá, yêu cầu họ xác nhận Diên bị sinh thiếu tháng.

–Hiện tại Diên làm gì?

–Dạ, Diên vừa tốt nghiệp đại học, ngành tin học.

–Tại sao mãi đến nay cô mới cho tôi biết sự thật về Diên?

–Nếu anh vẫn khỏe mạnh và nếu em không thấy anh trong trạng thái hôn mê lúc ở nhà thương thì có lẽ em sẽ không tiết lộ.

–Sự tiết lộ này có mục đích gì?

–Dạ, mục đích thứ nhất, em muốn minh oan với anh; nhưng em không xin anh tha thứ. Mục đích thứ nhì, em muốn hỏi ý kiến anh xem em có nên cho Diên biết sự thật hay không?

Sau một lúc nhíu mày suy nghĩ, Dinh đáp:

–Thôi, hãy để cuộc sống của Diên phẳng lặng và tươi đẹp như vậy.

–Em cảm ơn anh. Chiều rồi, em phải về.

–Vâng.

Tàn ngần một lúc, Trang để tay lên vai Dinh:

–Anh cho em đẩy xe anh vào nhà, nha!

–Thôi, tôi tự lo được.

–Lúc trẻ, anh cùng em đi không trọn đoạn đường. Bây giờ già, anh cho em đi cùng anh một khoảng ngắn của đoạn đường còn lại, nha!

Khi Trang đẩy chiếc xe lăn của Dinh đến lề quốc lộ, cạnh tiệm bi-da, Dinh ra dấu cho Trang dừng xe, rồi bảo:

– Cô vào bảo Diên ra đón xe về kéo trẻ.

Biết Dinh muốn thấy Diên một lần nữa, Trang quay đi.

Khi Diên chào, bắt tay từ giã Dinh, Dinh nhìn vào mắt Diên – chính lúc đó Dinh cảm nhận được niềm thương yêu vô bờ dâng ngập trái tim chai sạn của chàng. Dinh bịn rịn, không muốn rời tay Diên.

Nhưng, Trang đưa tay đón, chiếc xe đồ dừng lại.

Xe đồ từ từ lăn bánh. Dinh nhìn theo chiếc xe với tất cả xót xa và thương cảm như những lần Dinh nhìn theo Trang sau mỗi lần nàng đến trại tù thăm nuôi chàng. Vừa khi đó, từ tâm thức buồn thảm của Dinh, dòng âm thanh xưa vọng về:

“... Ôi! dòng nước mắt trong tim
chảy lai láng vào hồn nửa đêm gọi đến mình...
Giọt nước mắt thương em, theo vận nước điêu linh.
Giọt nước mắt không tên, xin để lại Quê Hương...” (2)

Khi xe đồ khuất xa, Dinh kín đáo thấm nước mắt rồi tự lặn chiếc xe dọc theo đoạn đường còn lại của chàng!

ĐIỆP MỸ LINH

<http://www.diepmylinh.com>

- (1) Nguồn Mến Yêu của Hoàng Trọng
- (2) Nước Mắt Cho Quê Hương của Trịnh Công Sơn

Nguồn: Internet eMail by **Điệp Mỹ Linh** chuyển

Đăng ngày Thứ Sáu, March 12, 2021
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH